

ნამჯის სახლი, წითელი კაბა და შავი შარვალი

გადაღება უკვე დანიშნული იყო! თემა, ლოკაცია და რესპოდენტი - შერჩეული! მთავარ პრობლემად წამყვანის ჩაცმულობა რჩებოდა. არც ძალიან გაპრანჭული უნდა ყოფილიყო და არც ძალიან ჩვეულებრივი, რეჟისორმა სახეირო ვერაფერი ურჩია, ცოტა მოიკოჭლებდა ფორმისა და სტილის შერჩევაში... თამთამ ბევრი იფიქრა თუ ცოტა, გადაწყვიტა ის ჩაეცვა, რაც თვითონ მოსწონდა: წითელი სარაფანი, თეთრი ლენტეხით გაწყობილი ჩალის ქუდი და სქელპირიანი ბათინკები...

აგვისტოს სიცხე იდგა, კახეთში ორგზის გაპაპანაქებული. ველისციხელი ფერმერი გულის ბაგბუგით ელოდა გადამღებ ჯგუფს თბილისიდან. გოგის მეურნეთა სამმაკაცო უმშვენებდა მხარს, მთავარ როლში ცნობისმოყვარეობა იყო, მერე მეგობრის მხარდაჭერა, ხუმრობა ხომ არ იყო, ტელევიზორში, მთელი საქართველოს გასაგონ-დასანახად მათ ძმაკაცის წარმოჩენა. გოგის ფანტაზიას მთელი ღამე დიდი ეკრანი ჰქონდა ჩართული და იმ სასიამოვნო ხმის ჟურნალისტს, ტელეფონით რომ ესაუბრა, ყველაზე ღამაზე ფერებში უზავებდა წარმოსახვის ფუნჯი...

„ოქრო“ გოგია ერთი გამრჯე, დაუზარელი, ბუნებასთან მომეგობრე და კარგი მეურნეობის შექმნაზე მეოცნებე ბიჭი იყო. მამა ადრე გარდაეცვალა და ოჯახის თავკაცობაც ადრეული ასაკიდან იკისრა. დღე და ღამე შრომობდა, თელავში არსებული აგრარული კოლეჯიც დაამთავრა, რეგიონში ჩატარებულ აგროტრენინგებს ხშირად ესწრებოდა, საჭირო ცოდნაც დააგროვა, ზოგიც გამოცდილ ფერმერებს დაეკითხა და მამაპაპის დანატოვარი არც თუ მცირე მიწა მალე მომგებიან მეურნეობად აქცია.

პირველი ბარაქიანი მოსავლის ამონაგებიდან, მერსედესის საყიდლად კი არ გავარდა, პატარა ტრაქტორი შეიძინა, სულ სხვასთან საღრიტინო რომ არ ჰქონოდა, ერთი სიტყვით, კარგი მეურნეს სახელი გაუვარდა ველისციხეში. კახეთში მეტსახელს ისე არ დაგარქმევენ, თუ არ ამართლებ! მართლაც „ოქრო“ გოგია იყო, გულითაც და საქმითაც. ყველაფერი გამოსდიოდა ხელიდან, სახლის მშენებლობიდან დაწყებული, ხეზე კვეთით დამთავრებული. პაპა ხის ოსტატი ჰყავდა და ბავშვობიდან შეაყვარა ეს საქმე.

არხისა და გადაცემის ლოგოთი მოხატული მანქანა შუაგულ მინდორში გაჩერდა, პირველი თამთა გადმოვიდა, წითელი კაბით, მოდელის ტანფეხით და პოლივუდური ღიმილით უშუალოდ მიესალმა მასპინძელს. გოგი ისე დაიბნა, ჯერ წინ გადადგა ნაბიჯი, მერე უკან დაიხია და ფეხსაცმლის ჰვინტს დაჩერებულმა -გამარჯობა, მობრძანდითო! -უთხრა. გადმოვიდა გადამღები ჯგუფიც, სატელევიზიო ტექნიკაც გადმოალაგეს. დამხვდურების დიდი ყურადღება დრონმა მიიპყრო. -ეს რკინის კალიას რომ ჰგავს, რის მაქნისიაო-იკითხეს ველისციხელებმა. რა აჯამურ კითხვასა სვამთ, დრონი როგო არ გაგიგიათ, აგე, ნახავთ, ცაში

აფრინდება, ფუტკარივით იზუზუნებს და ჩემს ფერმას იქედან გადაიღებსო, - საქმეში ჩახედული კაცივით უპასუხა გოგიმ. - ცოტა ახლოდან ვერ გადაგვიღებს, აემ ცის სიმაღლიდან როგო გამოვჩნდებითო - დაინტერესდნენ კახელები. -ის „კალია“ არც ერთს არ გამოგტოვებთ, ყურზე ხალი თუ გაქვთ, იმასაც გამოგიჩენთო, - გაეხუმრნენ ოპერატორები.

ამასობაში თამთამ გარემოს დათვალიერება დაიწყო, ბიჭებმა ძეგლად ქცეულ გოგის ხელი ჰკრეს, - მიდი, ბიჭო, გაჰყე მაგ მარწყვივით გოგოს, ე, მანდ შენი ბულა არ გამაენთოს, იგეთი წითელი კაბა აცვია, მარცხი არაფერი მაიწიოსო. გოგი უცებ გამოერკვა, დაუბრუნდა მასპინძლის შესაფერ მდგომარეობას და თამთასკენ გაიჩქარა გზა.

ისე, დიდი მეურნეობა კი ჰქონდა, აგროენაზე მრავალპროფილურს რომ უწოდებენ. რაღა არ იყო აქ: კარგად მოვლილი ვენახი, სპარტელებივით გამწკრივებული რქაწითელითა და საფერავით, ბატებით, იხვებით და თევზებით სავსე ტბა, თხილის პლანტაციები, საზამთროთი სავსე ბაღა, ბაღ-ბოსტანი, ცხვარ-ძროხა, ცხენები და რაც მთავარია, ნამჯის სახლი! ამ ფერმერულ ავლა-დიდებას ბომბორა კავკასიური ნაგაზები დარაჯობდნენ. ამხელა ტერიტორიის დათვალიერებას დიდი დროც დაჭირდა. გოგიმ, როგორც იქნა, დაბნეულ თავს თავი მოუყარა და ცოტა გაუშინაურდა მის ფერმაში მოფრენილ უცხო ჩიტს... ყველაფერი აუხსნა, აჩვენა ცად აზიდული ქარსაცავი ზოლიც. უამბო, მეგობრებთან ერთად როგორ დარგო წლების წინ ფიჭვი, რომელსაც არ ჭირდებოდა მორწყვა, არ აზიანებდნენ შინაური ცხოველები, ქარსაც არ აპარპაშებდა მის ბაღ-ვენახში და ნიადაგსაც იცავდა ეროზიისგან.

-როგორც ვიცი, ქალაქში სულ გაგხმობიათ ფიჭვები, აქ კი, ღვთის მადლით, დგანან მწვანე კედლად და როგორც ხნოვანი კაცები ამბობენ ჩვენში, კიდევ ორი საუკუნე იდგებიანო! - თქვა გოგიმ და კოვბოური ქუდი შეისწორა, რომელსაც თავზე დახურვის კახური აქცენტი წაკრავდა ... თამთას თვალში თანდათან იზრდებოდა რესპოდენტის რეიტინგი...

ამდენი სიარულით ქანცგაწყვეტილ ჟურნალისტს მწიფე საზამთროც გაასინჯა, თხილის გულიც გაუყო (გულში თავისიც...) და ბოლოს გამოუტყდა -კამერის წინ პირველად უნდა დავდგე და ცოტა ვნერვიულობო. - რამე ისე რომ ვერ ვთქვა და ვქნა, რა ეშველება ამ საქმესო? - თამთამ კარგი ფსიქოლოგივით დაამშვიდა, აუხსნა, რომ ეს არ იყო პირდაპირი ეთერი და თუ რამე შეეშლებოდა, კიდევ ერთ დუბლს ჩაწერდნენ, თან დააყოლა, - მე შენთან ახლოს ვიდგები და მაქსიმალურად დაგეხმარებიო. რა იცოდა თამთამ, რომ რესპოდენტ გოგის სწორედ მისი“ ახლოს დგომა“ ანერვიულებდა ყველაზე მეტად...

გადაწყდა - გადაღება ნამჯის სახლიდან უნდა დაეწყოთ! გადამღები ჯგუფის ველისციხეში ჩამოსვლის მთავარი მიზანი ჯერ ეს სახლი, შემდეგ კი ფერმერული მეურნეობა იყო. სახლი გოგის თავის ხელით ჰქონდა ნაშენი, ორად ორი მეგობრის დახმარებით.

კამერა ჩაირთო თუ არა, გოგის დამაბულობა სადღაც გაქრა და ისე მიახაპასხუპა, რა, როდის და როგორ გააკეთა, რომ თამთა გაოცებას ვერ მალავდა... პირველი ეპიზოდის ჩაწერის შემდეგ შეაქო კიდევ რესპოდენტი, -ამას ნამდვილად არ ველოდიო...

-მოიცა, ისა, რატო ავაშენე, ეგ რომ არ გიკითხავსო, - გათამამადა გოგი. -ჰოდა, განვაგრძოთ ჩაწერა და დაწვრილებით მომიყევი, ნამჯის სახლის ისტორიო-უპასუხა ჟურნალისტმა.

გულმოცემული გოგი ოპერატორებს კამერის ჩართვას აღარ აცლიდა. წვრილად უამბო, რატომ იყო ნამჯის სახლი ეკოლოგიურად სუფთა და ენერგოეფექტური. რამდენი ლერწამი, ნამჯა, მატყლი, რა რაოდენობის თიხა და კირი დაჭირდა მის აშენებას, როგორ შეარჩია ვაკე ადგილი, ტყისგან ცოტა მოშორებით, ღამით როგორ ესმოდა მგლების ყმუილიც და სამი მეგობარი სამი გოჭივით, როგორი გულმოდგინებით აშენებდა ამ ზღაპრულ სახლს, მერე როგორ იქცა ეს სახლი ველისციხელების ქილიკისა და ჭორაობის საგნად. თუმცა, ერთი ორმა ახალგაზრდა ფერმერმა მაინც გადაიღო მისგან მაგალითი და ააშენა, მთლად ისეთი ვერა, გოგის რომ ჰქონდა, მაგრამ მაინც, მიმდევარ-მიმბადველი ხომ გაიჩინა კარგ საქმეში...

-აბა, ნახე, როგორ თავისუფლად სუნთქავ, ზაფხულში გრილია და ზამთარში თბილი. მეგობრები ამბობენ, შენი სახლი თერმოსივითააო. ნამჯა და ის ბუნებრივი მასალა, რაც გამოვიყენე, კარგად ინარჩუნებს სითბოს, თბოიზოლაციაც კარგი მაქვს, ერთ ჭუჭრუტანასაც ვერსად ნახავ, ღუმელსაც ვანთებ, მაგრამ შეშას კი არა, ჩემი ვენახიდან მორჩენილ წალამს ვიყენებ, იმდენი მაქვს, მწვადზეც მეყოს და ღუმელის საგუზგუზოდაც. მეგობრებსაც უყვართ აქ მოსვლა, ამ სახლში სულ დიდი სტუმრიანობაა, ველისციხეში კი იგეთი კარგი ბუნება გვაქვს, რომ მეცა და ჩემი სახლიც ამ ბუნების ნაწილად ვიქცეით. ბუნებას როგორც მოექცევი, ისე მოგექცევა, მე არასდროს ვაზიანებ, ისიც სიკეთით მპასუხობს, განა არ ეტყობა ჩემს ფერმას, რო ვერეა?.. ისე, თუ გინდა თავი ბედნიერად იგრძნო, კვირაში ერთხელ ბუნებასთან პაემანზე უნდა მიხვიდეო - დააყოლა და იგრძნო როგორ გადაჰკრა სახეზე სიწითლემ...

სახლიდან გადამღებმა ჯგუფმა ტბისკენ გადაინაცვლა. ტბაში ერთი ადამკუკუს დროინდელი ჟანგიანი ნავი იდგა, ცალი ნიჩბით. ბატები და იხვები საპარადე მწკრივით დაცურავდნენ, ოპერატორები თითოეული იხვის ან ბატის აფრენას „აუ, რა კადრია-ს“ შემახილით იღებდნენ, ცაზე დრონი ზუზუნებდა...

მიზანსცენა ასეთი იყო: თამთას მარტოს უნდა გაეცურა ნავით, ფეხზე უნდა წამომდგარიყო, ტელეფონით გაპრანჭული სელფი გადაეღო (ვებგვერდისთვის), კამერისკენ უცებ შემობრუნებულიყო და ჩაეწერა სიუჟეტის შესავალი, ე.წ. სთენდაფი. თამთა ცოტა კი შეეცოყმანდა, მარტო, ცალი ნიჩბით როგორ გავცუროო, მაგრამ შიში არ შეიმჩნია, წითელი კაბის კალთა აიკეცა და შველივით გადახტა ნავში, რის ვაი ვაგლახით გაცურა შუა ტბამდე, ლურჯი ცისა და მწვანე ტბის ფონზე ლამაზი სელფიც გადაიღო, ნავში ფეხზე წამოდგა და ისე მკვეთრად შემობრუნდა, რომ თავი ველარ შეიმაგრა და წყალში გადავარდა... თამთას თეთრლენტიანი ჩალის ქუდი ლამაზად ატივტივდა ტბის ზედაპირზე. გოგი დაუფიქრებლად გადახტა წყალში, ალაზანზე გაზრდილს, ტბა რას დააბრკოლებდა, მკლავები ღონიერად მოიქნია და წუთში გაჩნდა თამთასთან. ნაპირზე წყალნაყლაპი და ლამის გულწასული ამოიყვანა.

ესეც „თიზერი“ ანუ კურიოზული კადრი! - თქვა ერთმა ოპერატორმა. -თქვენა, ბიჭო, ხომ არა გძმარავთ, რა თიზერ- მიზერი აგიტყდათ, ქალი დახრჩობას ძლივს გადავარჩინეთ, თქვენა კიდე, დაგიჭერიათ ხელში კამერები და სეირს უყურებთ, მე რომ მაგ გოგოს ადგილზე ვიყო, თქვენთან ერთად აღარსად წავიდოდიო! - ხმამაღლა გამოთქვეს გულისწყრომა გოგის ძმაკაცებმა.

მოკლედ, ასე იყო თუ ისე, იმ ღამეს ნამჯის სახლმა თამთას გასათბობად ღუმელი ააგიზგიზა, წალამზე მწვადი შეიწვა, რქაწითელმა დალოცა სტუმარ-მასპინძელი, თამთას გადარჩენისა ყანწით შეისვა და ტელეწამყვანის წითელი კაბა ფერმერის შავი შარვლის გვერდით გაიკიდა თოკზე.

გოგიმ გადამღები ჯგუფი ნამჯის სახლში დააბინავა. უკვე მოსულიერებული და ხასიათზე მოსული თამთა ფანჯრიდან გაჰყურებდა ვეებერთელა მთვარეს და მეგობარს ტელეფონით უამბობდა მომხდარს. გოგი სახლის კიბეზე ჩამოჯდა, მასთან მორბენილ, კუდმოქიციანე ნაგავს ცოტა წაეთამაშა და ოცნებებში წარგო თავი...

სავსე მთვარე ადგა ველისციხეს. გოგის ფერმაში ყველა სულიერი უკვე დაბინავებულიყო, ბომბორა ნაგავები კარმიდამოს შემოვლაზე გამოსულიყვნენ, მათ ყეფას ჭრიჭინების ქორო ერთვოდა, შიგა და შიგ ცხენის ფრუტუნსაც გაიგონებდი. გოგის მიწა-წყალზე საიდანღაც გაჩენილ წყაროს წყალს ძილი არ ეკარებოდა, ცაზე იასამნისფერ-ვარდისფრად დაგოფრილი ღრუბელი ნამჯის სახლიდან ამოსულ კვამლზე გაწოლილიყო. სახლის ფანჯრებს უკვე თვალები ელულეობოდათ, გოგის თვალში კი სავსე მთვარე თამთას კაბის ფერი იყო მხოლოდ...